

plus

PETER MAY

**STOPA
KRVÍ**

Stopa krvi

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.sk

Peter May

Stopa krvi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

PETER MAY
STOPA
KRVI

plus

Blacklight Blue © Peter May, 2008
Translation © Milan Kopecký, 2017

ISBN v tlačenej verzii ISBN 978-80-566-0114-3
ISBN e-knihy 978-80-566-0272-0 (1. zverejnenie, 2017)

Johnovi, Iainovi a Suzanne.

Sme jednej krvi a krv je pamät bez jazyka.
Joyce Carol Oatesová

Prológ

Španielsko, júl 1970

Prvý raz ju videla včera. Pri bazéne. Chlapček sa zlostil, ešte nevedel ustáť na nohách a robil mame prieky. No na tom nezáležalo. Už sa rozhodla. Bude to tento.

Jeho matka sa usmiala na pol úst. „Je hladný. Vždy sa jeduje, keď je hladný. Tak ako jeho brat.“

„Všetci si občas pošomreme, keď sme hladní.“ Znelo to, akoby sa ho zastávala, akoby jej už vtedy ležalo na srdci jeho dobro. Jeho matka si ten rozhovor bude pamätať do konca života. A premýšľať o ňom.

To bolo napoludnie, biele domce s rozpálenými červenými strechami zhrčené okolo kostola sa v zálive zrkadlili na tyrkysovomodrej hladine.

Teraz, dve hodiny po západe slnka, sa voda trblietala svitom mesiaca sponad tmavých vrchov, ktoré sa tisli jeden na druhý a zakrývali výhľad na Stredozemné more. Včerajší pokoj očakávania nahradil strach hraničiaci s panikou. Krv, tmavá a lepkavá, bola všade. Mala ju na rukách, na volante. Chvilková nepozornosť, čerstvo zastreihnutý necht ostrý ako britva. Ospalá ruka, ktorá sa načahovala za krkom a pritom ju poškriabala na líci.

Z tmavej terasy videla jeho rodičov vo svetle reštaurácie na druhom brehu bazéna. Víno a smiech. Zbytočne chlapca čičkala, aby ne-

kričal. Tuho spal, zakrvavená plyšová panda ležala v izbe na dlážke, kde mu vypadla.

Cesta sa po niekoľkých serpentínach vklukatila do tmavého borovicového lesa, kde si hrčavé korene hľadali miesto na život pomedzi pukliny dlažby starých terás a koruny husté ako oblaky clonili žiari-vý mesiac.

Ako v spätných zrkadlách pohasínali svetlá mesta Llança, cesta sa s námahou vinula ďalej po výbežkoch na pobreží, kam iba za-vše presvital trblet mora. Potom sa dole vynoril osvetlený príjazd na železničné prekladisko v Portbou, obrovský žeriav rozkročený ponad zbiehajúce sa koľajnice. Zmena rozchodu koľajníc pred prekročením neviditeľnej línie, za ktorou sa zmení všetko. Jazyk. Kultúra. Budúcnosť. Minulosť.

Po výjazde z mesta a dlhom stúpaní nasledovala francúzska hranica. Tejto chvíle sa bála najväčšmi. Na španielskej strane nikto nebol. Vnútri colnice sa svietilo, no nikde nevidela živej duše. Z francúzskej strany douane jej cestu zahatala záhora. Keď zastala pri posuvnom okienku, imigračný pracovník za sklom jej venoval ospalý pohľad. Zakrvavenými prstami nahmatala pas. Čo mu povie? Ak mu ukáže doklad, určite si ju bude pamätať, keď spustia poplach. Nemal záujem. Zdvihol závoru a kývol jej, nech ide. Nevidel krv na jej pase ani jej tvár, ani chlapčeka spiaceho v postielke na zadnom sedadle.

Prešla. Zvládla to. Pred ňou ležala už iba budúcnosť.

O deväťdesiat minút prešla popri vchode do vojenského výcvikového tábora navrchu kopca po úzkej ceste pod spleťou popínavých, krásne zakvitnutých rastlín, ktoré ešte vždy zahalovalo šero noci, a zaparkovala pri kamennej chalúpke na úpätí vrchov. Bola doma. A mala dieťa. A nasledujúcich šesťnásť rokov z neho bude vychovávať zabijaka.

PRVÁ ČASŤ

Prvá kapitola

Francúzsko, február 1992

Yves sledoval, ako v mrazivom parížskom ráne viazne premávka na bulvári pod ním. *Bouchon* sa tiahla, kam len oko dovidelo, od jedného semafora k druhému a ešte aj zaň. Priam akoby cítil zlosť šoférov uväznených za volantmi, ktorá k nemu stúpala ako hustý dym z výfukov. Mestský vzduch mu neprospieval. Bol čas na zmenu.

Opakujúci sa, monotónny zvuk v uchu prerušil mužský hlas. „Áno, prosím?“

„*Salut*, to som ja.“

„Aha, dobre.“ Hlas znel napäto.

Yves bol uvoľnený, pokojný. Každé slovo prednášal so sebaistotou vojaka, ktorý páli dávku za dávkou do neozbrojeného muža. „Prepáč, že som včera nevolal. Bol som v zahraničí.“ Ani nevedel, prečo mu to vysvetľuje. Asi aby pôsobil nenútene. Žoviálne. „*Portsmouth*. Anglicko. Pracovne.“

„A čo ja s tým?“ Mužovi sa do hlasu vkradol podráždený tón.

„Len som si myslel, že by ťa mohlo zaujímať, prečo som nevolal.“

„No veď voláte teraz.“

„Chcel by som navrhnúť zajtrajšok poobede. O tretej. Ak ti to vyhovuje.“

„Kde?“

„U teba.“

Vyťušil mierne zaváhanie na druhej strane. „Rád by som šiel niekam von. To viete.“

„Počuj, kamoš, musíme sa porozprávať.“ Ak mala umelá dôvernosť oslovenia „kamoš“ pôsobiť zastrašujúco, minula sa účinkom. V slúchadle sa ozvalo vzdychnutie.

„Viete, kde bývam?“

„Pravdaže“

„Tak o tretej.“

„Dohodnuté.“ Zaklapol mobil a všimol si, že autá sa ani nepohli.

Lambert býval na druhom poschodí nedávno zrekonštruovanej budovy v trinástom *arrondissement*. Nainštalovali nový elektro-nický vstupný systém, aby ušetrili za vrátnika. Čo znamenalo, že o jeho príchode nebude vedieť nikto okrem Lamberta. A nikto, dokonca ani Lambert, nebude vedieť, kedy odišiel.

„Áno?“ Z reproduktora v stene zachrapčalo hlasom podobným Lambertovmu.

„To som ja.“ Yves sa nikdy nepredstavoval, ak to nebolo nevyhnutné.

Po zaznení bzučiaka otvoril dvere.

Lambert naňho čakal na chodbe. Byt za ním bol otvorený dorokán. Hostiteľ vyzeral zvláštne, mal abnormálne svetlú pokožku a riedke, nakrátko vystrihané blond vlasy. Hlboké tieň pod očami zvyrazňovali mŕtvolnú tvár, keď kostnatými prstami letmo zovrel Yvesovi ruku na pozdrav. „Pod ďalej.“ Šibol očami ku schodom, akoby sa bál, že ich niekto sleduje.

Za arkierovými oknami v obývačke bol park, čo potvrdzovalo Yvesovu domnienku, že do izby zvonka nevidieť. Obdraté kreslá a pohovka mali najlepšie časy za sebou a skrývali svoj vek pod pestrofarebnými dečkami so strapcami. Yves zacítil z kuchyne smrad starého cesnaku a zalievanej kávy. Celý byt páchol zažratým cigaretovým dymom. Yvesa z neho škriabalo v krku, a keď si všimol, že si Lambert vyťahuje zo škatuľky ďalšiu, povedal: „Nerob to.“

Pán domu sa zháčil s cigaretou na polceste k ústam a spýtavo pozrel na hosta. Potom s nevôľou zasunul cigaretu späť do škatulky. „Kávu?“

„Prečo nie?“

Lambert zmizol v kuchyni. Yves sa posadil na kraj pohovky a sledoval prach, ako poletuje v šikmých lúčoch slabého zimného svetla prenikajúceho cez okno. Počul svoj vlastný dych, každý nádych a výdych namáhaných pľúc. V modrých očiach ho najprv rezalo, teraz sa mu zaslzili. Rástlo v ňom napätie.

Hostiteľ sa vrátil s dvomi šálkami čiernej kávy a položil ich na stôl. Yves sa naklonil, aby si do svojej hodil kocku cukru a pomiešal ju lyžičkou.

„Nevyzlečieš si kabát?“ Lambert sedel v kresle oproti a nespúšťal z hosta zrak, keď priložil šálku k perám.

„Nezdržím sa.“

Lambertovi padol zrak na jeho ruky. „Rukavice si hádam môžeš dať dolu.“

„Trpím formou psoriázy,“ povedal Yves. „Najmä na rukách. Keď vzplanie, musím si ich natrieť krémom. Tak si ich chránim rukavicami.“ Odpil si kávy. Bola trpká a nedobrá, oľutoval, že neodmietol ponuku. Iba sa tým všetko oddialilo.

„Tak o čom sa musíme pohovárať?“ Zdalo sa, že Lambert to chce mať čo najskôr za sebou.

Yves ho nepočúval. Hrudník mal ako vo zveráku, nedarilo sa mu z pľúc vytlačiť všetok vzduch. Napúchalo mu hrdlo, cítil rýchly pulz v krčných tepnách. Zo začervenaných očí sa mu vyliali slzy, tak ako káva zo šálky, ktorú s ťažkosťami položil na stôl. Kýchanie a kašeľ sa spustili takmer naraz. Otváral ústa, vyvaloval oči, zmocňovala sa ho panika. Ruka mu vystrelila pred ústa, ako mu to v detstve roky vstepovala prísna matka. *Keď kašleš, zakry si ústa. Kašľom a kýchaním sa roznášajú choroby!* Blyslo mu hlavou, že ho Lambert možno odhalil a dal mu niečo do kávy. Príznačky však poznal až príliš dobre.

Takmer nevládal dýchať. Vo svete zastretom slzami videl, ako

Lambert vstal a znepokojeným hlasom sa spýtal: „Čo sa deje? Dopekla, čo je s tebou?“

Sípavo sa nadýchol a s ťažkosťami vydýchol. „Máš... mačku alebo psa?“

Lambert rozrušene pokrútil hlavou. „Ale kde. Preboha, čo sa ti to porobilo?“

Keď sa Yves pozviechal na nohy, Lambert obišiel stôl, aby mu pomohol. Teraz alebo nikdy. Yves zovrel natiahnuté kostnaté ruky a vrhol sa celou váhou vpred. Počul, ako Lambert prekvapene zhíkol a potom mu vyrazilo dych, keď sa obaja muži prevrhli cez konferenčný stolík a zdrúzgali sa na zem. Yves bol navrchu, ale takmer nič nevidel, nos a ústa mu zaplavil hlien a sliny z toho, ako jeho telo bojovalo s toxínmi, ktorými jeho precitlivý imunitný systém útočil na dýchacie cesty.

Lambert kričal a metal sa pod ním. Yvesove prsty v rukaviciach našli tvár mladého muža, potom krk – a zatlačili. Lenže fyzické sily ho opúšťali, preto znovu hmatal po Lambertovej hlave. Pocítil na tvári jeho prerušovaný dych, rukami našiel správne miesta, jedno pod bradou, druhé na temene hlavy. A zrazu, napriek všetkému, to bola hračka. Prudké šklbnutie. Počul, ako to puklo, keď sa vykĺbil stavec, a takmer aj to, ako ostrá hrana kosti, keď sa uvoľnila z chrupavky, pretála miechu. Lambert odkvôcol. Yves ho zo seba zhodil a poležiačky bojoval o dych. Keby teraz omdlel, už by sa nikdy nemusel prebrať. Horší záchvat asi ešte nezažil.

Vyžiadalo si nadľudskú silu zdvihnúť sa na kolená. Vylovil z vrečka kabáta dózu s liekmi a zúfalými prstami obopol vrchnák.

Netušil, ako sa mu podarilo dostať do kuchyne a ako je vôbec možné, že do seba natlačil lieky cez hrdlo takmer nepriechodné od opuchu. Počul rinčanie skla, keď sa vo výlevke rozbil pohár, a bubnovanie tabletiiek, čo sa rozsypali po dlážke. Na ničom z toho nezáležalo. Keby odtiaľ okamžite nezmizol, bol by rovnako mŕtvy ako muž, ktorého prišiel zabiť.

Druhá kapitola

Štrasburg, november 2008

Dážď so snehom potichu dopadal na okno ako nežné klopanie bruškami prstov a vzápätí sa menil na kvapky stekajúce ako slzy blížiacej sa zimy.

Kirsty sa s úzkosťou dívala von z najvyššieho poschodia starého domu. Bývala tam šesť mesiacov, majetok, ktorý nahromadila za roky kočovného života, sa pohodlne vmestil do jedinej izby a kuchyne. Bol to jeden z dvanástich apartmánov vo vile zo začiatku dvadsiateho storočia, údajne postavenej bohatým nemeckým továrnikom.

Štrasburg bolo mesto na rozhraní. Ani francúzske, ani nemecké. Po storočiach doťahovania medzi odvekými rivalmi o to, komu vlastne patrí, sa rozhodlo stať európskym mestom, beztvárým čím-si, čo v sebe nemá štipku spoločnej kultúry alebo identity. Obyvatelia rozprávali po francúzsky, pretrvával však silný nemecký vplyv a po tom, ako v severnej časti zriadili sídlo Európskeho parlamentu, sa sem dovalila vlna politikov a diplomatov s materskými jazykmi od poľštiny po portugalčinu, od estónčiny po taliančinu, čo hralo Kirsty do karát. Pretože bez nich by nemala robotu. Pozrela na hodinky a stislo jej srdce. Ak taxík nepríde do niekoľkých minút, môže si začať hľadať nové zamestnanie.

Zlostila sa na počasie. Zlostila sa sama na seba, že sa rozhodla nejst na bicykli. Tak chodievala do parlamentu najčastejšie, na bicykli trvala cesta dvadsať minút: cez Oranžériu a popod stromy v bočných uličkách pri rieke. V tlmočnických kabínach nad polkruhovou rokovacou miestnosťou bolo zvyčajne jedno, čo má človek na sebe. Dnes nie. Dnes bude Kirsty v ohnisku novinárov s fotoaparátmi, mikrofónmi a prúdom otázok. Bude sedieť po pravej ruke jedného z politicky a finančne najmocnejších ľudí v Európskej únii. Bude jeho hlasom a jeho ušami a bude musieť vyzeráť ako zo škatuľky.

Kdesi blízko sa ozval klaksón, z ktorého sa jej rozbúšilo srdce. Schytila kabát a tašku a utekala dolu schodmi. Keď otvorila dvere na Rue Bernegger, zastala a otvorila dáždnik, aby si ochránila drahý účes a starostlivo nanesené líčenie. Potom vklzla na zadné sedadlo taxíka a vytriasla vodu von na chodník.

„Meškáte.“ Nezatajila podráždený tón.

Šofér mykol plecóm. „Premávka je dnes peklo. Kedy máte byť na mieste?“

„O deviatej.“ Počula, ako sa cez zuby nadýchol.

„Tak to asi nepôjde, *mademoiselle*. Všetky mosty sú upchaté.“

Prišlo jej zle od žalúdka. Celé to bol zlý sen. „A nemôžete ísť do centra a odtiaľ po Avenue de la Paix?“

„*Centre ville* nevyzerá o nič lepšie. Jediné, čo ešte jazdí, sú električky.“

Roztrpčene vzdychla. „Ja tam naozaj musím byť o deviatej.“ Keby išla iba do parlamentu, mohli to vziať po Quai de l'Orangerie. Lenže tlačová konferencia sa konala v kongresovom paláci, obrovskej budove v severnej časti Place de Bordeaux. A aby sa tam dostali, budú musieť prekonať dve z množstva riek a riečok, ktoré pretkávajú mesto.

Oprela sa o zadné sedadlo, od napätia takmer nehybná, a cez okno sledovala podmáčané mesto s ulicami vystlanými listím. Sprvu postupovali rýchlo, takže sa jej mierne ulavilo. No ako sa blížili k mostu ponad rieku medzi Boulevard de la Dordogne

a Boulevard Jacques Preiss, premávka spomaľovala, až napokon zastala. Kirsty si všimla, že sneh sa nemiešal s dažďom, už iba snežilo.

Zhlboka sa nadýchla, dych sa jej zachvel v hrdle. Nestihnú to, ani keby čo bolo. Týždňovú zákazku vzala v nádeji, že sa od nej odpichne k niečomu lepšiemu. Ideálne jej vyplnila pauzu medzi koncom ročného skúšobného obdobia v Európskom parlamente a začiatkom novej dvojročnej zmluvy na plný úväzok. Čoskoro bude robiť test, a ak ho zvládne, stane sa z nej úradná tlmočníčka Európskej únie. A keď si predstavila takú budúcnosť, pripadala jej ako väzenie. Ak v živote existovali aj iné možnosti, chcela čo najskôr zistiť, aké sú.

Preto sa chopila príležitosti pracovať pre toho Taliana. Šéfoval veľkej automobilke. Najviac však ryžoval na výrobe systémov navádzaných rakiet a protiletectvej ochrany, a teraz hrozilo, že parlament v hlasovaní zruší rozhodnutie Rady ministrov, ktorá odsúhlasila nákup protipechotných a trieštivých striel. Na rozdiel od Rady ministrov, kde na schválenie návrhu stačí, aby zaň hlasovala väčšina, názor parlamentu musí byť na zrušenie rozhodnutia jednohlasný. To sa stáva zriedka. No v problematikej a kontroverznej záležitosti pozemných mín a trieštivých bômb sa zdalo, že by sa poslanci mohli nečakane zhodnúť.

Talian pricestoval do mesta, aby loboval proti tejto iniciatíve a vytvoril tlak na talianskych poslancov Európskeho parlamentu, ktorých voliči by mohli doma na Apeninskom polostrove prísť o prácu, keby zmluvu nepodpísali. Najal si Kirsty, aby mu tlmočila a bola príjemnou, peknou tvárou jeho kampane. V plnej miere si to uvedomila iba včera počas brífingu v hoteli, keď ani všetkým svojím olivovým šarmom nedokázal zakryť, o čo mu v skutočnosti ide. Už sa mu však upísala a bola odhodlaná podať čo najlepší výkon. Napokon, hovorila si v duchu, som len posol. Nemala nijaký vplyv na znenie správy.

Lenže nemala ani nijaký vplyv na premávku. Od zúfalstva ztvorila oči. Pokašľala to. Mala si objednať taxík o pol hodiny skôr. Vylovila z kabelky mobil a stisla tlačidlo rýchlej voľby.

„Ahoj, Kirsty. Čo je?“

„Sylvie, mám malér. Trčím v zápche na Boulevard Tauler. Určite nestihnem prísť do kongresového paláca načas.“

„To máš toho Taliana?“

„Áno.“

„*Merde!* Ako ti pomôžem?“

„Mohla by si ma zastúpiť.“

„To nemôžem, Kirsty. Nemám podklady.“

„Prosím, Sylvie. Bývaš päť minút odtiaľ a viem, že robíš až po obede. Len kým sa tam dotrepem. Hádam to dlho nepotrvá.“

Minulo pol desiatej, keď jej taxík zabočil na Avenue Herrenschmidt. Parkovisko bolo plné novinárskych áut a prenosových vozidiel. Zástavy dvadsiatich siedmich členských štátov Európskej únie smutne viseli zo žrdí v sivom ráne, vrstvičky snehu ležali na krivkách abstraktnej bronzovej sochy na trávniku pred palácom. Hľadala v kabelke peniaze, keď taxikár zastavil pod ceduľou s nápisom *Strasbourg Evenements*. Potom sa vyrútila po dlažbobných kockách k presklenej budove s kabátom vejúcim vo vetre, účes ani mejkap ju už nezaujímali.

Jej hlas sa ozýval širokým vylešteným priestorom, hlavy sa obracali jej smerom. „Tlačová konferencia! Ktorá miestnosť?“

Spoza dlhého pultu na recepcii sa vynorila hlava ženy s nevzrušeným výrazom v tvári. „Tivoli jeden. Prvé poschodie.“

Kirsty utekala po mramorovej dlážke s halucinačnými motívami, klapot opätkov sa odrážal od sklených a betónových plôch. Dvoj-, trojčlenné skupinky postávajúcich v hale nakrátko prerušili rozhovor a zvedavo za ňou hodili očkom. Cez otvorené dvere, pod zvláštnym, akoby z hodvábných vankúšov vyrobeným stroptom videla čašníkov, ako rozkladajú jedlo, mladý muž chystal bar. Keď chcete, aby prišli novinári, musíte ich pohostiť. Pri schodoch, pod nápisom *1er Etage* rýchlo prebehla pohľadom po zozname názvov. Salle Oberlin, Salle Schuman, Salle Schweitzer C-D... Vtom ju zbadala, Salle Tivoli 1-2.

Brala schody po dvoch, vybehla do širokej chodby s kobercom na dlážke a celou jednou stenou presklenou. Koberec tlmil jej kroky, jediným počuteľným zvukom bol jej dych, rýchly a trhaný. Naľavo visela zvláštna tapiséria s vyobrazením stríg a čarodejníkov. Nad vchodom stálo *Salle Oberlin*. Ešte vyššie, na strope, ďalšie vankúše. Prebehla popri sklenej balustráde, pod ktorou sa rozprestieralo bludisko šatní. Z trojuholníkovej cedule sa dozvedela, že stále ide správnym smerom k Tivoli 1. Hore schodmi, cez sklené dvere – a už počula Talianov hlas zo vzdialenej miestnosti. Hneď za ním Sylvii čistý a sebavedomý preklad najprv do angličtiny, potom do francúzštiny. Konferenčná miestnosť bola plná. Kamery stáli vzhľadom pri stene, televízne reflektory všetko zalievali ostrým svetlom. Sylvie sedela po Talianovej pravej ruke za stolom na malom pódii, na plátne za nimi svietil graf predajnosti.

Kirsty sa pretisla medzi ľuďmi vo dverách a pocítila náraz horúčavy z výbuchu o čosi skôr, než ju tlaková vlna zhodila na zem. Oslepil ju záblesk, ohlušil tresk, trvalo celú večnosť, kým jej zmysly opäť začali fungovať a odhalili zmätok v miestnosti zahalenej dymom. Krik, vresk, plač. Keď sa zviechala na kolená, chytila ju čiasa ruka, silná a citlivá, a pomohla jej vstať. Odhrnula si z tváre dlhé gaštanové vlasy a pozrela do očí mužovi, ktorý ju ešte vždy držal. Do modrých očí, z ktorých vyžaroval zvláštny pokoj. Akoby ho vôbec netrápil chaos okolo. Neusmieval sa náhodou? Ktosi vykrikoval z pódia. Muž sa obrátil a Kirsty si všimla, že mu chýba ušný lalôčik.

„Signor Capaldi! Signor Capaldi!“ Hlas prepadával hystérii.

Ďalší hlas. „Je nažive! Kristepane, je nažive!“

Žena kričala: „A tlmočníčka...?“

„Bože, tak tá nie. Nezostalo z nej skoro nič.“

Ktosi kdesi vracal.

Kirsty sa podlamovali kolená, na nohách ju držala iba mužova ruka. Obrátil sa k nej. „Máte poriadne šťastie.“

A Kirsty vedela, že nebyť zlého počasia a meškajúceho taxíka, teraz by bola roztrhaná na márne kúsky.

Tretia kapitola

Za sivým zábradlím v záhrade pod Katedrálou svätého Štefana nebolo v studenom novembrovom svetle nikoho. Zo záhonov vykopali zvädnuté kvety, trávnik pokrývala vrstva inovate. Za Place Champollion, pri vstupe do Rue Maréchal Forch, visel nad riekou mrazivý opar. Enzo sa dopočul, že na severe sneží. Tu, na juhozápade Francúzska, bolo iba chladno. Až do špiku kostí.

Tento štvrtok v holičstve zaúčali mladých. Na strih *sur la technique* bola zľava dvadsať percent. Nie je teda nič prekvapivé na tom, že Škót, verný národným tradíciám, si vyberal práve štvrtky, keď si raz do mesiaca chodieval dať podstrihnúť vlasy. Xavier, jeho kaderník, mu z dlhých prameňov vždy vzal iba centimeter. Len aby sa mu nekrútili vlasy, keď si ich stiahol do tradičného chvosta.

Učeň mu najprv umyl vlasy šampónom, naniesol kondicionér a teraz mu ich pod Xavierovým dohľadom česal dozadu, aby ich zovrel medzi ukazovák a prostredník a odstrihol konce. Enzo sa s ľahkým znepokojením díval na vlasy klesajúce na dlážku. Kedysi havrania hriva mu čoraz väčšími šedivela.

„Padajú mi?“ spýtal sa Xavier.

Kaderník dramaticky pokrčil plecami. Ostentatívny homosexuál mal po štyridsiatke, bol možno o päť, šesť rokov mladší od

Enza. „Vlasy nám padajú od malička. Je to prirodzené. Vy ich máte ešte dosť.“ Odmlčal sa. „Ale trochu farbičky by nezaškodilo. Na tie šediny. Nech sa mladý naučí.“

Enzo pokrútil hlavou. „Nebudem nič zatajovať.“ Obrátil pohľad k záhrade katedrály cez ulicu a od strachu mu stiahlo žalúdok.

Xavier naklonil hlavu. „Dnes tuším nie ste vo svojej koži, monsieur.“

„Asi som si ráno obliekol kožu niekoho iného.“

Kaderník sa zachichotal. „Vy ste ale komik, monsieur Macleod.“ Lenže Enzo sa nasmial.

Nesmial sa ani o desať minút, keď vyšiel von s uhladenými, vyfúkanými vlasmi, ktoré si pri šiji stahoval predratou sivou gumičkou. Neprítomne sa rozlúčil a zabočil od rieky k Place Clement Marlot, okolo internetovej kaviarne na rohu. Časníci v reštauráciách už prestierali stoly. Place de la Libération naňho dýchlo mrazivým závanom bežného života. Zákazníci čakali v rade do pekárne, starý muž stál pred kioskom so zažltnutou cigaretou v kútiku úst a čítal si *La Dépêche*. V Enzových očiach nevyzeralo nič normálne.

Vytiahol list z vnútorného vrecka saka, aby si pripomenul adresu. Niekoľko dní sa na to usiloval nemyslieť, ale teraz už nebola iná možnosť. Na mape v telefónnom zozname si našiel Rue des Trois Baudus a prekvapilo ho, keď zistil, že je takmer priamo oproti hudobnínam na Rue du Château du Roi. Sem si chodieval kupovať gitarové struny. Bola to len taká zapadnutá ulička, nikdy jej nevenoval viac než letmý pohľad. Konča ulice stála stará väznica priamo v Kráľovskom hrade. Na vyvýšenom brehu rieky, všetkým ľuďom na očiach, čnela Tour de Pendus, kde kedysi vešali odsúdených. No Rue des Trois Baudus si až doteraz nevšimol.

Šiel na bežnú lekársku prehliadku, tak ako každý rok, nemal dôvod sa znepokojovať. Lekár sa mu ozval, len keď si s ním chcel dohodnúť termín na budúci rok. List teda prišiel ako blesk z jasného neba, predzvesť zlých správ, o tom nemohlo byť pochyb. Stretnutie so špecialistom, aby prebrali výsledky vyšetrení.

Enzo sa zhlboka nadýchol a vykročil hore brehom popri lekárni

na rohu a prívetиво povedomým výkladom hudobnín Alaina Pugnetta a zabočil na Rue des Trois Baudus. Hľadal v slovníku, čo znamená slovo „baudu“, no prekvapivo nič nenašiel. Možno to bolo meno. Nasprejované nápisy hyzdili múr aj zásobník s plastovými vreckami na psie exkrementy. Niežeby ich niekto v Cahors používal.

Ulička bola úzka a prázdna. Pozatvárané okenice, do vlhka a šera prenikal zvrchu iba úzky pás studeného zimného svetla. Číslo 24 bolo napravo pod klenutým tehlovým priechodom. V stene zamrežované okno, vedľa neho svetlé drevené dvere s kovovým vybijaním. Pri pohľade na lesklú cedulkuENZovi zamrelo srdce.

doktor Gilbert Dussuet, onkológ

Pod zvončekom stálo: *Zazvoňte a vojdite*. Enzo splnil pokyn a vošiel úzkymi dverami do čakárne so štyrmi stoličkami a starými časopismi na maličkom stolíku. Páchlo tam pivničným vlhkom, dnu nevnikal ani lúč prirodzeného svetla. Na šnúre visela zo stropu jediná žiarovka bez tienidla. Enzo si sadol na stoličku najbližšie pri dverách, akoby v nádeji na bezpečný únik, a čakal.

Kým sa otvorili dvere ordinácie, stihol si čakajúci pacient vryť do pamäti každý škrabanec a škvrnu na vyblednutom linoleu a niekoľkokrát prečítať všetky plagáty na stenách. Výzvy na pravidelné samovyšetrowanie semenníkov a prsníkov. Zlovestné varovania pred melanómom kože, nevyhnutným dôsledkom slnenia bez ochranného krému. Nič z toho neľaviloENZovej úzkosti z očakávania najhoršieho.

Doktor Dussuet bol mladší, než si ho predstavoval. Pred štyridsiatkou, možno krátko po nej. Mal akúsi drsnú charizmu a podmanivo sa usmial, keď podalENZovi ruku a pozval ho k sebe. Ordinácia bola zariadená skromne. Niekoľko kartoték, stôl, zopár stoličiek. Aj tu viseli plagáty a boli stiahnuté žalúzie, hoci nesvietilo slnko. Lampavrhala kruh elektrického svetla na vyleštenú dosku stola, za ktorý si muži sadli z dvoch strán. Na písacej podložke bol otvorený spis a Enzo videl, že je na ňom jeho meno.

Lekár sa doň nedíval. Namiesto toho si preplietol prsty a oprel lakte o stôl. Vážne pozrel na Enza s nacvičeným výrazom smútku a súcitu v očiach.

„Viete, prečo ste tu?“

Enzo pokrútil hlavou. „Asi aby som sa dozvedel niečo zlé.“

Lekár sa krátko zamyslel, potom znovu upriamil pozornosť na pacienta. „Máte veľmi vzácnu formu leukémie, monsieur Macleod.“ Odmlčal sa. „Viete, čo je leukémia?“

„Rakovina krvi.“ Enzo počul svoj hlas, ale znelo to, akoby patrilo niekomu inému.

„Rakovina krvi. Alebo kostnej drene. Charakterizuje ju nadmerná tvorba bielych krviniek. Tieto bunky, ktoré bojujú proti patogénom, sa za normálnych okolností neprejavujú alebo sú nefunkčné. V dôsledku toho pacientov imunitný systém útočí na iné bunky.“

Enzo naňho hľadel. Ostré svetlo stolovej lampy akoby lekárovi vypaľovalo tvár. „Dá sa to liečiť?“

Lekár sa oprel dozadu a spojil pery. „Obávam sa, že choroba, ktorou trpíte, je smrteľná, monsieur Macleod. Pravdaže, ihneď nasadíme chemoterapiu.“

Enza tieto reči nezaujímal. „Koľko mi zostáva?“

„S liečbou... asi pol roka.“

„A bez nej?“

Doktor Dussuet ospravedlňujúco naklonil hlavu. „Tri mesiace. Maximálne.“

Štvrtá kapitola

Mala asi tak štyridsaťpäť rokov. Vlasy, vzadu ostrihané nakrátko, sa jej navrchu hlavy kučeravili. Svetlý melír ešte väčšmi prispieval k mladistvému vzhľadu. Pred tridsiatkou porodila dve deti, no udržiavala si figúru. Bola štíhla, atraktívna a rozvedená, deti odrastené. Nemala teda núdzu o nápadníkov. Pracovala na pošte na Rue du President Wilson, preto bola doma, keď zaznel zvonček.

Bývala v jednom z dvoch bytov v prerobenej predmestskej vilke pri nemocnici v juhozápadnej časti Cahors. Jej sused bol maklérom v *agence immobilière* na Boulevard Léon Gambetta, takže ten zvonit nemohol. Otvorila dvere do prítmnia na chodbe, v ktorom rozpoznala, že návštevník má na ústach a nose zvláštnu bielu masku. Nestihla sa ani zľaknúť, keď ju udel kovovým boxerom. Svet explodoval zábleskom a bolesťou, stratila vedomie, skôr než dopadla na zem. Muž v maske ju prekročil a posunul telo nohou, aby mohol zavrieť. Kľakol si k nej a na okamih sa zháčil, lebo si uvedomil, že je to pomerne pekná žena. Škoda jej.

Jednu dľaň jej vsunul pod bradu, druhou ju chytil za temeno, a keď mykol rukami od seba, pocítil uspokojivé puknutie. Na živote je najťažší práve ten život. Smrť je pohoda.

Rukami v rukaviciach opatrne nahmatal golier blúzky a roz-

trhol ju. Gombíky zaštrkotali na dlážke. Mala čiernu podprsenu s drobnými čipkami navrchu. Vsunul dva prsty pod látku medzi dva chatrné košíčky a šklbol. Vykotúľali sa spod nej dva mäkké okrúhle prsníky s tmavoružovými bradavkami. Ale kvôli nim neprišiel.

Vstal a odobral sa do obývačky. Pani domu mala v živote rada poriadok. Všetko niekam patrilo a zdalo sa, že to presne tam aj stojí. Aj jeho matka bola taká. Pedantne úzkostlivá. Preto ho potešilo, že môže narobiť trochu neporiadku. Vysypal obsah zásuviek na dlážku, porozbíjal vázy, zhodil vitrínu s porcelánom a pohármi na víno. V spálni povytáhoval oblečenie zo skriň a pohádzal ho na posteľ. Celú jednu zásuvku mala plnú čiernej bielizne, košielok, červených podväzkov. Buď rada sexovala, alebo bola *allumeuse*. Tak či onak, jemu bola bielizeň nanič. Po hrstiach ju vyhádzal na chodbu.

V kuchyni zmietol všetko z linky, otvoril chladničku a zhrnul na zem aj mäso a syry a načaté dózy. Vtedy zbadal hodiny zabudované do čela rúry. Ručičkové hodiny. Hranou ruky rozbil sklo a priložil k nim ucho. Počul, ako sa mechanizmus vnútri pokúša točiť, no ciferník bol zničený a ručičky stáli na jednom mieste. Jedenásť dvadsaťdeväť.

Vrátil sa do obývačky, kde nechal na stole zatiaľ nedotknutý laptop. Otvoril ho, zapol a trpezlivo čakal, kým sa zobrazí pracovná plocha. Spustil plánovací program iCal, rozbalil sa pred ním jej harmonogram na celý mesiac. Tak rýchlo, ako mu rukavice dovolili, doň natukal novú položku a uložil. Hotovo. Takmer.

Na chodbe sa zohol k obeti a znovu sa jej zahľadel do peknej tváre. Stiahol si rukavicu, opakom ruky sa jej dotkol pokožky. Začínala už chladnúť. Pohladal po vnútorných vreckách malé prišvitené vrecko na zapínanie a vytiahol ho.

Piata kapitola

Kirsty, zhrbená dopredu, sedela, ani sa nepohla, ruky zopäté medzi stehnami. Štípalo ju v očiach, ktoré už nedokázali roniť slzy. Hlavou jej pulzovala bolesť, mala opuchnuté hrdlo. Vypočúvali ju skoro celú noc, takže bola sotva schopná rozprávať.

Aký mala vzťah so Sylvie? Ako dlho sa poznali? Prečo neprišla do kongresového paláca načas? Ako dlho pracuje pre Taliana? Zdalo sa, že jej neveria, keď im povedala, že sa videli prvý raz deň pred konferenciou.

Všetky otázky jej kládol mladý detektív. Druhá, žena, bola staršia, mlčky sedela, iba sa dívala a nespúšťala z nej zrak. Kirsty sa pod jej pohľadom cítila ako zločinec.

Musela im dopodrobna rozprávať, aký má denný program v parlamente. Netušila prečo. Vysvetlila im, že pracujú v dvojčlenných tímoch ráno a poobede alebo ráno a večer. Jedna zmena trvá okolo troch hodín, z čoho však jeden tlmočník hovorí iba polovicu času, druhú polovicu jeho kolega. Je to psychicky náročná práca, ktorá si vyžaduje extrémne sústredenie. Medzi zmenami sa tlmočníci najedia, dobijú baterky a päť alebo desať minút sa dostávajú do tempa, aby znovu rozprúdili adrenalín. Ako atléti. Keď sa skončí pracovný deň, sú hotoví. Úplne. Môže trvať niekoľko hodín, kým sa spamätajú.

Zvyčajne chodia von s inými tlmočníkmi. S ľuďmi, ktorí rozumejú fachu a vedia, aké nároky kladie na človeka. Keď si s nejakým kolegom padnú do nôty, je z toho priateľstvo na celý život. Kirsty sa poznala so Sylvie iba rok, ale v skleníku tlmočnickej kabíny sa z nich stali najbližšie kamarátky. Všetko robili spolu, zdôverovali sa s najtemnejšími tajomstvami. Keď Kirsty začne pracovať na plný úväzok, plánovali spolu aj bývať. Preto keď sa Kirsty pozviechala z počiatočného šoku, začal sa v nej rozpínať otupujúci smútok. A potom vina. Strašná, drvivá, prenikavá vina. Nebola zodpovedná za smrť kamarátky o nič menej ako ten, kto odpálil výbušninu.

Keby nebola meškala na tlačovú konferenciu, keby nebola telefonovala, Sylvie by teraz bola nažive.

Sedela v tej miestnosti, odkedy prvé svetlo vrhlo slabý tieň zamrežovaných okien na stenu oproti, a nevedela, či si ešte niekedy vôbec dokáže predstaviť život vonku.

Netušila, koľko času uplynulo, keď sa otvorili dvere a vrátil sa mladý policajt. Mlka staršia žena vošla za ním a bez slova sa posadila. Kirsty k nej zdvihla pohľad začervenaných, nevyspatých očí. Nevedela prečo, ale všetky city sa jej sústredili do intenzívnej nenávisti voči tej žene. Mladý detektív hodil na stôl medzi nich spis a pozrel na Kirsty s čudným, spýtavým výrazom na tvári.

„Dostali sme od kriminalistov prvé správy z miesta činu,“ povedal. „Váš zamestnávateľ mal obrovské šťastie, že prežil.“ Zdvihla zrak a nevidela nič, len sivé svetlo, ktoré dnu prenikalo z malých okien vysoko na stene. „Ale to asi preto, lebo nebol terčom útoku.“ Znovu uprel na Kirsty zvedavý pohľad. „Výbušina bola malá, mademoiselle Macleodová. S krátkym dosahom. Presne cieleným. Umiestnili ju pod pódium, priamo tam, kde sedí tlmočník. A keďže bol zasadací poriadok určený dlho vopred, môže to znamenať jediné. Útok nebol namierený proti talianskemu obchodníkovi. Bol namierený proti vám.“

Šiesta kapitola

Enzo blúdil po meste ako v tranze. Ako chodiaca mŕtvola. Ulice a budovy pôsobili nereálnym dojmom, akoby ich už teraz od neho oddeľovala neviditeľná opona. Akoby už začal cestu na druhý breh.

Prinajmenšom v duchu.

Ulicami kráčali prízraky. Niektoré sa mu zdali povedomé. Niektoré mu dokonca povedali *bonjour*, akoby ho poznali. Lenže jeho už nikto nepoznal. A nikdy nespozná. Prešiel popri katedrále na námestí a pocítil studený závan z otvorených dverí. Nepokúšalo ho vojsť dnu, padnúť na kolená a modliť sa k cudziemu Bohu.

Matka bola poslušná talianska katolíčka, ale vychovala ho v protestantskej krajine, v meste, kde za zdroj sektárskej nenávisťi slúžil futbal. Odmietol všetky viery a teraz rozmýšľal, či by mu nejaká z nich nepriniesla útechu. Nevedel prečo, ale pochyboval o tom.

Keď za sebou nechal obchod La Halle a Café Forum na rohu, začul, ako ho ktosi volá po mene. Známy hlas. Kráčal ďalej.

Nevedel, či bude Sophie doma alebo v posilňovni. Ale ak by bola doma, nedokázal by sa jej pozrieť do očí. Ešte nie. A ktovie, či vôbec niekedy. Ako jej povie, že život, ktorý strávila bez matky, ju čoskoro oberie aj o otca. Nezniesol by jej smútok. Spôsobí jej viac

bolesti než sebe vlastnou sebaľútosťou. Napokon, ona s tým bude musieť žiť. Jeho život potrvá už len tri mesiace.

Vytiahol auto z garáže – svoj milovaný zreštaurovaný Citroën 2CV so zhrnovacou strechou a mäkkým pružením – a zamieril von z mesta na juh po Moste Ľudovíta Filipa, potom doľava okolo sochy Panny Márie a dlho hore.

Mont St. Cyr pomenovali nesprávne. Nebola to hora, iba veľmi vysoký vrch. Ponúkal však úchvatný výhľad na mesto obmývané sluckou riekou Lot až za Most Valentré k viaduktu, ktorý niesol diaľnicu RN20 ponad hlboké riečne údolie na juh do Toulouse. V lete sem prúdili turisti, aby sa potešili nádherným výhľadom, nahádzali mince do kovových ďalekohľadov a urobili si snímky do albumu. V to chladné a hmlisté novembrové ráno tam však nebol nikto, tak ako pred dvadsiatimi rokmi, keď sem Enzo prišiel prvý raz, v noci, keď zomrela Pascale a nechala výchovu novonarodenej dcéry na neho.

Zišiel tých niekoľko schodov k lavičke, kde sedel aj vtedy – keď rozmýšľal, ako v sebe nájsť odvahu žiť ďalej. Teraz ho trápilo, ako nájde odvahu zomrieť. Nešlo o to, že zomrie. Všetci raz zomrieme a dobre to vieme. Len nevieme kedy. A to bolo na tom najťažšie. Spomenul si, keď bol ešte glasgowským deckom, mohol mať štyri či päť rokov. Niektorí zomreli. Možno jeho starý otec. Vtedy si prvý raz naozaj uvedomil, že aj on jedného dňa zomrie. Sadol si na kraj postele a chvíľu o tom rozmýšľal, potom usúdil, že to asi nebude tak skoro, a tak sa tým zatiaľ nemusí zaoberať. Šikovne zavrel smrť do zásuvky a tam vydržala päťdesiatjeden rokov. Až teraz ktosi odomkol zámku a zásuvku otvoril a Enzo musel odrazu čeliť hrozbe, ktorú vypoklonkoval na okraj vedomia. Boha, bolo predsa dosť možné, že ho hneď zajtra prejde auto. Lenže to nebude vedieť, kým sa to nestane, ak vôbec. Videlo sa mu príliš kruté, že musí byť svedkom toho, ako mu posledné vzácne dni a týždne života unikajú medzi prstami ako piesok.

A potom si pomyslel na Kirsty, na ich vzťah ešte zo Škótska, ktorý postupne upadal, až zahynul, keď bola dieťa. Pomyslel si na

všetky tie premárnené chvíle, čo všetko mohli spolu za roky odcudzenia zažiť a nezažili. Vždy veril, že ešte bude čas. Dobehnúť to. Vynahradiť si. Už sa aspoň rozprávali, no ona bola ešte vždy opatrná a nedotklivá a držala si od neho odstup. A teraz mu ten čas, ktorý si myslel, že majú, vzali a staré výčitky naňho doľahli s o to väčšou ťarchou.

Sliedil zrakom po šachovnici striech, až sa zastavil na streche katedrály. Boli dve, obe dokonale okrúhle ako ženské prsníky, každá mala navrchu tvarované bleskozvody pripomínajúce stvrdnuté bradavky. Pomyslel si na všetky ženy, ktoré kedy poznal, ktoré ľúbil, ktoré sklamal, ktoré ho vytáčali do červených čísel. Pokrútil hlavou a smutne sa usmial. To je už všetko za ním. Zostávalo len čakať na hvizd rozhodcovej píšťalky na konci predĺženia.

Kľučkoval medzi prázdnyimi stolmi na terase pred reštauráciou Lampara a otvoril dvere na schodisko. Stúpал po nich ťažkými nohami a dúfal, že Sophie nebude doma.

Keď otvoril, zavolał na ňu po mene a odľahlo mu, že nik neodpovedá. V obývačke otvoril dokorán francúzske okná a vpustil dnu studený vzduch z námestia. Stromy zhodili väčšinu lístia, ktoré ležalo osríenené v hrubých vrstvách medzi autami na parkovisku. Až keď sa obrátil späť dnu, postrehol, že na telefóne bliká červené svetielko. Niektó volal a nechal mu odkaz. Mal pokúšenie vykašlať sa na to. Napokon, nech je to čokoľvek, jemu už na tom nemusí záležať. Lenže ako sa prehraboval v papieroch na stole, svetielko neprestajne blikalo na okraji jeho zorného poľa, až kým mu nedošla trepezlivosť. Zdvihol telefón, stisol tlačidlo prehrávania a priložil slúchadlo k uchu. Šokovalo ho, že počuje Kirstin hlas.

„Oci...? Kde si? Nikdy tam nie si. Musíš prísť za mnou do Štrasburgu. Nevieam, čo mám robiť. Niektó sa ma pokúša zabiť.“

Dva razy si odkaz prehral, až potom zložil. Ak niekedy potreboval dôvod žiť, práve jeden našiel.

Siedma kapitola

Komisárka Hélène Taillardová sa mohla pýšiť tým, že bola iba šiestou ženou v dejinách republiky, ktorú menovali do funkcie policajnej riaditeľky jedného zo stovky departmentov. Pred tromi rokmi ju povýšili z inšpektorky na komisárku lotského departmentu a pridelili jej priestrannú, pohodlnú kanceláriu v budove policajnej stanice na Place Bessières v severnej časti Cahors.

Krátko po poludní ju privolali na miesto činu, preto nasadla do služobného auta a šofér ju odviezol do centra mesta na západný koniec dlhej Rue Victor Hugo, ktorá pretínala mesto z východu na západ na juhu riečnej slučky. Keď teraz vystúpila z vozidla, stiahla si sako modrej uniformy, lebo sa jej za jazdy vyhrnulo nad objemné poprsie. Bola príťažlivá žena, ešte iba po štyridsiatke, no ak sa aj nejaký z jej mužských kolegov niekedy domnieval, že má žensky nežný dotyk, rýchlo ho vyviedla z omylu. Hélène Taillardová bola dobrá policajtká, rovnako tvrdá ako ktorýkoľvek z mužov, čo kedy zastávali jej funkciu, ba možno tvrdšia. Komu mohla dôverovať, pri tom by stála až za hrob, ale beda tým, čo si ju pohnevali. S manželom sa rozviedla, len čo obaja pochopili, že uprednostňuje kariéru pred rodinným životom.

Na ulici pred domom stálo niekoľko policajných áut so zapnutý-

mi majákmi. Prišla aj *police scientifique*, ako dokazovali dve biele do-
dávky zaparkované na chodníku oproti. Bielo-modrá policajná pás-
ka sa trepotala v mrazivom vetre, ktorý vial od bridlicovosivej rieky.

Dom bol rozdelený na dva byty, jeden dole, druhý hore. Obet
našli v byte na poschodí. Komisárka Taillardová vyšla po schodoch
do slabo osvetlenej chodby, kde niekoľko strážnikov postávalo pred
dvermi bytu. Zhovárali sa potichu a so zvedavosťou v tvári čakali
na komisárkinu reakciu.

Inšpektor David Truquet jej stisol ruku. „Je vnútri, pani komi-
sárka. Hneď za dverami.“ Potom jej podal gumené rukavice a návle-
ky na topánky.

Svetlo z reflektorov rozostavených na chodbe ostro vykreslova-
lo detaily tela. Kriminalisti v ochranných oblekoch sa uhli komi-
sárke z cesty, aby mohla vojsť. Pozrela na mŕtvu ženu. Mala ble-
dú, voskovú pokožku, v kedysi peknej tvári sa nezračila ani známka
života. Ležala s hlavou vyvrátenou v grotesknom uhle, roztrhnutá
blúzka aj podprsenka odhaľovali poprsie. Jedna strana tváre jej sfia-
lovela podliatinou.

„Znásilnenie?“

Inšpektor Truquet pochybovačne zdvihol obočie. „Na prvý po-
hľad by sa to tak mohlo zdať, pani komisárka, no mala na sebe no-
havičky a podľa patológa nedošlo k vniknutiu... viete, tam dole.“
Bol nesvoj z toho, že sa musí s nadriadenou rozprávať o ženských
chúlostivých partiách. „A celý byt sme našli hore nohami. Je mož-
né, že niečo hľadal.“

„Prečo by to musel byť muž?“ Komisárka Taillardová neschva-
lovala sexistické predsudky bez ohľadu na pohlavie.

„Páchateľ, muž či žena, ju omráčil silným úderom, potom jej
zlomil väz. Rýchlo, čisto. Podľa patológa to bola profesionálna ro-
bota. Takže áno, dá sa predpokladať, že to bol muž.“

„Prečo jej teda roztrhol blúzku?“

Truquet mykol plecom a pokrútil hlavou.

Komisárka zabľúdila pohľadom k neporiadku v obývačke. „Ukra-
dol niečo?“

„To zatiaľ nevieme povedať. Bývala sama, takže nebude ľahké zistiť, či niečo chýba. Ale roztrieskal to tu parádne. Úplne akoby sa chcel vyvŕšiť alebo čo.“

„Pomsta?“

„Je to možné.“

„Čas smrti?“

„Dnes ráno krátko pred pol dvanástou.“

Prekvapene pozrela na vyšetrojúceho inšpektora. „To viete tak presne?“

Zamieril do kuchyne a pokynul jej, aby šla za ním. Opatrne, vo výraznom zápachu zrejúceho kozieho syra, obišli predmety rozhádzané po dlážke a inšpektor ukázal na rozbité hodinky na rúre.

„Jedenásť dvadsaťdeväť. Za predpokladu, že hodiny rozbil, keď besnel v kuchyni po tom, ako zabil obeť, môžeme usudzovať, že zomrela krátko predtým. Teda asi pred tromi hodinami, pričom rigor mortis ešte len nastupuje. Takže to do seba zapadá.“

„A to sa vám hodí.“ Rozhliadla sa po kuchyni. Bola v americkom štýle, skrinky hore aj dole, v strede ostrovček. „Kto ju našiel?“

„Poštár. Niesol jej balíček a potreboval podpis. Dvere neboli úplne zavreté, a keď ich otvoril...“

„A kto to je, tá obeť?“

„Audeline Pommereauová. Štyridsaťšesť rokov. Rozvedená. Dve deti. Dospelé. Pracovala poobedňajšie zmeny na pošte na Rue de Président Wilson.“

Počula, ako mierne zaváhal. „Čo je?“

Vzal z kuchynskej linky kabelku zavraždenej a z jedného z vnútorných vreciek vytiahol pokrčenú navštívenku. Podal ju nadriadenej. „Toto sme našli.“ Čakal, čo na to povie.

Komisárka opatrne chytila navštívenku do prstov v gumenej rukavici a všetok profesionálny odstup sa z nej zrazu vyparil. Zachovala si však kamennú tvár, tajila zmätok, čo v nej vznikol. Držala v ruke navštívenku Enza Macleoda, profesora biológie na Univerzite Paula Sabatiera v Toulouse. Obrátila ju a na zadnej strane si prečítala povedomým písmom načarbané jeho telefónne číslo

a slová *Zavolaj mi*. „Teda sa poznala s Enzom Macleodom,“ počula svoj hlas. „To ešte nič neznamená.“ Cítila však, ako jej ružovejú líca pri spomienke na nevydarený románik, o ktorom tak nejako vedeli všetci jej podriadení.

„To nie je všetko, pani komisárka.“

Išla za Truquetom cez chodbu do obývačky. Kriminalisti pokračovali v podrobnej obhliadke mŕtvoly pred prevozom do márnice. Uprostred neporiadku bol na stole otvorený prenosný počítač, na zapnutej obrazovke sa striedali rodinné fotografie ako šetrič.

Inšpektor sa naklonil nad klávesnicu, zrušil šetrič a zobrazil plánovací kalendár. Narovnal sa. „Toto bolo na obrazovke, keď sme prišli.“

Komisárka Taillardová sa zahľadela do kalendára, prebehla zrakom štyri týždne povinností a zastavila sa pri aktuálnom dátume. Srdce jej vyskočilo až do krku, nevládala dýchať. *Enzo – 11.00*, stálo v okienku.

„Pani komisárka,“ zaznelo z chodby.

Obrátila hlavu, ale hneď nereagovala, musela sa najprv spamätať. Vyšla na chodbu. Vedúci kriminalistov stál rozkročený nad telom v plastovom obleku a čiapke. Ukazoval jej čosi, čo držal v pinzete medzi prstami v gumenej rukavici. „Vlasy nájdené na oblečení obete. Nie jej. Určite nie sú jej.“

Pristúpila bližšie a zbadala niekoľko dlhých čiernych vlasov prichytených v pinzete.

„Podľa dĺžky zrejme ženské,“ vyhlásil technik.

„Aj muži nosia dlhé vlasy. V chvoste.“ Hlas Davida Truqueta sa ozval spoza jej chrbta. Obrátila sa, a keď videla, ako sa na ňu uprene díva, obostrela ju hrôza, ako keď plachtou prikryjú obeť vraždy.

Ôsma kapitola

Kirsty sa predierala davom na Place de la Gare k veľkej sklenej bubline, ktorú nevedno prečo postavili pred historickým priečelím železničnej stanice. Generácie Štrasburčanov sa budú musieť dívať na tú architektonickú obludnosť. Dokončili ju iba nedávno spolu s celkovou rekonštrukciou stanice a jej napojením na rozširujúcu sa sieť električkových tratí.

Sneženie sa premenilo na dážď, fúkal východný vietor až odkiaľsi zo Sibíri a cestujúci sa s hlavami sklonenými pod dáždnikmi náhlili po chodníkoch, ktoré sa ako lúče kola schádzali v Gare de Strasbourg.

Obrovské hodiny v hale ukazovali takmer pol piatej. Čoskoro mal doraziť otcov vlak. Kirsty si nervóznym pohľadom premeriavala ľudí prúdiacich okolo nej zo všetkých strán. Ak niekto usiluje o jej život, bolo dosť možné, že je niekde medzi nimi. Nemohla si byť istá ničím.

Od Sylvinej smrti takmer nespala. Minulú noc celú preležala na posteli u kamarátky, prevracala sa a krútila, zmietaná otázkami a pocitom viny. Netušila, prečo by ju niekto mohol chcieť zabiť. Nevedela si to vysvetliť. No presne to sa zrejme stalo, nebolo pochyb o tom, že si vybrali za cieľ ju. A nebolo pochyb ani o tom,

že keď útočník neuspel prvý raz, možno sa o vraždu pokúsi znovu. Cítila sa zraniteľná, obnažená a neschopná proti tomu čokoľvek urobiť.

Otcovi zavolala automaticky z náhleho popudu. Návrat do detstva. Malé dievča sa načahuje za bezpečím a ochranou silných paží. Za niekým, kto ju nikdy nesklame, nech by sa dialo čokoľvek. Aj keď... nerobil celé tie roky práve to?

Hľadel na ňu rabín s dlhou bielou bradou a čiernym klobúkom, preto sa hanblivo odvrátila a rýchlym krokom zamierila popod rad kamenných oblúkov k staničnej hale.

Vtedy ho zbadala.

Iba úchytom. Povedomú tvár v rade zákazníkov čakajúcich pred alsaským obchodom s potravinami. Zastala, zalapala po dychu. Kde je? Vtedy ho zočila znovu. Pozeral na ňu so zvláštnym pokojom v modrých očiach. A potom zmizol, akokoľvek sa ho pokúšala nájsť, nikde ho nevidela. Kto to bol? Vedela, že ho pozná. A zrazu jej svitlo. Akoby si v hlave prehrala spomienku. Silná ruka, ktorá jej pomohla vstať. *Máte poriadne šťastie*, povedal jej. Zdúpnela od strachu.

Zbadala otca, hneď keď vystúpil z TGV. Bol takmer o hlavu vyšší od ostatných cestujúcich, a hoci mu šediveli vlasy, zreteľne sa dal rozpoznať široký biely prameň začínajúci pri ľavom spánku. Razom z nej vyprchalo všetko predsavzatie, že bude silná, a rozbehla sa stiskom ľudí, aby sa mu vrhla do náručia. Hodil tašku na zem a objal ju, akoby sa videli posledný raz v živote – čo v jeho prípade možno nebolo ďaleko od pravdy.

Cítila, ako mu vzlyká na prsiach, a on ju objímal, kým sa neutíšila. Keď sa od neho napokon odtiahla a utrela si slzy z očí, boli na štvrtom nástupišti takmer sami. Prehrabla si dlhé vlasy, aby ich odhrnula zo silnej, peknej tváre. Mala tmavé oči a plné pery po matke. Po otcovi zdedila vysokú postavu, hranaté plecia a dlhé nohy. Keď prehovorila, jej inokedy pevný a sebavedomý škótsky hlas sa zmenil na slabučký šepot.

„Bojím sa.“

Chytil ju za plecía. „Nedovolím, aby sa ti niečo stalo, Kirsty. Nikdy.“ Vzápätí si s ťažkým srdcom uvedomil, že „nikdy“ preňho znamená iba niekoľko mesiacov. Potom už bude sama.

Vzal ju za ruku a spoločne zišli po schodoch do dlhej mramorovej chodby, ktorá viedla do prednej časti stanice. Zovrela otcovi dlaň pevnejšie, vždy keď sa k nim priblížil nejaký neznámy muž, a Enzo videl strach vrytý do jej bledej tváre. Objal ju okolo pliec a viedol nákupnou pasážou k staničnému bufetu. Bolo tam natrieskané, myslel si, že v dave sa bude dcéra cítiť bezpečnejšie. Dievča za sklenou priehradkou im venovalo letný pohľad, keď prešli popri predajni lístkov, akoby z nich neistota priam vyžarovala. Sadli si do valcovitých kovových kresiel za stolom v rohu, odkiaľ mali výhľad na všetkých, čo by sa k nim chceli priblížiť, a neuveriteľne chudá Aziatka im priniesla kávu. Obrovská reklama na *croque-monsieur* mu pripomenula, že je hladný. Nejedol, odkedy sa zobudil v Paríži a zabíjal čas, kým sa neuvolní prvé miesto v TGV. Teraz mal však na starosti naliehavejšie záležitosti.

Musel zvýšiť hlas, aby prekričal hluk davu rozliehajúci sa medzi stĺpmi a klenbami a neprestajné hlásenia z ukričaných ampliónov. „Čo sa stalo?“

Tak mu to povedala. Ako dostala zákazku na tlmočenie pre talianskeho obchodníka. Ako ju sklamlalo, keď zistila, prečo prišiel. Ako ráno v deň konania konferencie bolo také zlé počasie, že stála premávka, a ako zavolala z taxíka Sylvie, aby ju zastúpila.

„Ťažko uveriť, že cieľom nebol ten Talian, ale ty. Určite má veľa nepriateľov.“

„Polícia si tým bola istá. Bombu umiestnili priamo pod miesto pre tlmočníka. Tým som mala byť ja. Nie Sylvie.“

Slová sa jej zasekli v hrdle, otec ju chlácholivo chytil za ruku. „Nemôžeš za to, Kirsty.“

„Bomba bola určená mne. Mala som to byť ja na tej konferencii.“

Ani čo by si želala, aby ju boli zabili. Smrť sa znáša ľahšie než vina. Enzo si skúsil predstaviť, ako by sa teraz cítil, keby Kirsty bola

dorazila načas. A vedel, že bez ohľadu na to, aké hrôzy ho čakajú, jeho úlohou je ochrániť vlastné dieťa. Hoci aj svojím životom, ak to bude nutné.

Pozrel na ňu. Bola nesvoja, oči jej skákali z človeka na človeka v nákupnej pasáži. „Ešte chodíš s Rogerom?“

Hneď preskočila zrakom naňho, v tvári sa jej rozostrel ublížený a sklamaný výraz. „Čo na tom záleží? Viem, že je ti protivný, ale on s tým nemá nič spoločné.“

Dralo sa mu na jazyk, že otázka nestojí, či má Raffina rád alebo nie. Išlo o to, že nechce, aby chodil s Kirsty. No udržal sa. „Vie, čo sa stalo?“

Pokrútila hlavou aENZovi sa aspoň trošičku uľavilo, že bol prvým, na koho sa obrátila.

Hodil na stôl zopár mincí a vstal. „Tak poď. Skočíme k tebe, pobalíš sa a pôjdeme spolu do Cahors. Tam budeš v bezpečí a vymyslíme, čo ďalej.“

Nehýbala sa. „Nebola som u seba, odkedy... sa to stalo. Včera som spala u kamarátky.“ Zaváhala. „Bojím sa tam vrátiť.“

Prikývol a vzal ju za ruku. „Povieme taxikárovi, nech na nás počká. Zarezoval som nám hotel, prvým ranným vlakom vyrazíme do Paríža.“

Stále nevstávala. „Ešte...“

Zamračil sa. „Čo?“ Znovu si sadol.

„Keď som tam prišla, vieš, práve vybuchla bomba a tlaková vlna ma zhodila na zem.“ Čítal jej z očí úzkosť. „Pomohol mi nejaký muž. Iba ma dvihol na nohy. Zdalo sa, akoby sa usmieval. Rozumiem, akoby ho vôbec nevzrušilo, čo sa práve udialo. Nastala panika, ľudia kričali. Všade dym. A on na mňa pozrel a povedal: ‚Máš poriadne šťastie‘.“

Enzo netušil, kam tým mieri. Spýtavo jej hľadel do tváre. „No, veď si mala.“

„Lenže to znelo tak, že vedel, že som mala tlmočiť ja. Odkiaľ to mohol vedieť?“

„Počula si už niekedy o psom hraní?“

Nechápavo zvrátila tvár. „O čom?“

„Keď v telke alebo v kine prestrihnú záber na psa, netvári sa nijako. My diváci mu prisudzujeme výraz, ktorý pokladáme za vhodný. Dobrí herci to vedia. Dokážu prázdnu tvárou vyjadriť tisíce vecí.“

„Oci, ja ti nerozumiem.“

„Máš pravdu. Odkiaľ mohol vedieť, že tam budeš? Vedela si to predsa iba ty. Takže si túto interpretáciu preniesla naňho.“

Týmito slovami ju neutešil, pokrútila hlavou. „Nie,“ vyhlásila. „Lebo, viď, teraz som ho videla zasa.“

„Kde?“

„Tu. Na stanici. Krátko pred príchodom vlaku.“

Premkla ho tá istá mrazivá hrôza ako pred pätnástimi minútami.

Deviata kapitola

Dorazili za tmy. Vlhký sneh padal do svetla pouličných lúčov v poryvoch ako páperie a tak husto, že sa opäť začínal kopíť. Enzo povedal šoférovi, aby na nich počkal, a sledoval Kirsty, ako odomyká vchodové dvere. Na prízemí sídlili realitná kancelária a pekáreň. Niektoré z bytov na vyšších poschodiach mali okná s balkónikmi obohnanými liatinovým zábradlím. Hneď vedľa domu stála moderná bytovka a konča ulice vyrastali luxusné vily.

Tak tu býva jeho dievčatko. Mená na zvončekoch zneli cudzo-krajne. Bozovič, Marinelli, Boukara. Možno aj oni boli tlmočníci ako Kirsty. Na Rue Bernegger parkovala elektrikárska dodávka s nápisom Droeller-Scheer. Nič v okolí nepôsobilo francúzsky. Akoby bol v celkom inej krajine.

Vyšiel za ňou po tmavom kamennom schodisku na dlhú chodbu s dverami naľavo aj napravo. Stlačila vypínač, zostala tma. „To je šetrič elektriny“, povedala. „Zažína sa samo. A niekedy to nefunguje.“ Zadržal ju rukou, aby nechodila ďalej, a vytiahol kľúče. Mal na nich zavesenú malú, asi osem centimetrov dlhú baterku, ktorou v tme hľadal kľúčové dierky. „Pôjdem prvý.“ Tenký lúč svetla preťal temnotu pred nimi.

„Bývam na konci chodby. Naľavo.“

Zastal pred dverami a posvietil si na zámku. Bol napätý. „Vykradli ťa teraz niekedy? Zabuchla si sa a musela sa vlámať dnu?“

„Nie. Prečo?“

„Lebo so zámkom niečo robili. Vidíš tie škrabance?“

Zaostrila do kruhu svetla okolo zámku a všimla si niekoľko drobných rýh v matnej mosadzi.

„Daj mi kľúč.“

Vyhovela otcovi a dívala sa, ako odomyká dvere a opatrne ich otvára. Keby tam bol sám, možno by bezhlavo vtrhol dnu, vediac, že mu už aj tak neostáva veľa času. Zodpovednosť za Kirsty ho však nútila do ostražitosti.

„Kde je vypínač?“

„Naľavo.“

Zahmatal rukou po stene a našiel ho. Štúklo to, no svetla nepribudlo. „Poistky?“ Rozprával sotva počuteľným šeptom, hoci netušil prečo. Ak na nich niekto čaká vnútri, už by o nich aj tak vedel.

„Na stene pravo.“

Otvoril dvere dokorán a šibol lúčom hore a doprava. Zbadal štvorcové dvere vsadené do steny. Potom svetlom rýchlo presnoril miestnosť. Vyzerala rozhádzaná, počul, ako Kirsty zhíkla. No nezдалo sa, že by tam bol niekto s nimi. Rozvážne vkročil do bytu, načíahal sa k poistkám a posvietil si dnu. Prepínač bol navrchu. Mal byť dole. Štúkol ním a maličký byt, kde bývala jeho dcéra, náhle zalialo ostré svetlo.

„Panebože!“ Kirsty sa vydesene rozhliadala po byte. Akoby v ňom vybuchla bomba. Prevrhnutý nábytok, vysypané zásuvky, oblečenie a papiere pohádzané po zemi. Rázne podišla k písaciemu stolu pri okne. Povyťahovali z neho všetky zásuvky. Nazrela do vrchnej a videla, že pas a peňaženka s kreditnými kartami sú v nej. „Zdá sa, že nič nevzali.“

Enzo otvoril dvere do kúpeľne a zažal. Nikto tam nebol. Obsah kozmetickej skrinky však vyhádzali do sprchového kúta, čisté uteráky ležali dokrvané na dlážke. Obrátil sa ku Kirsty a videl, že dcérina už aj tak bledá tvár načisto stiekla z krvi. Bola biela ako stena.

Povedal: „Výzerá to, akoby tu po sebe iba chcel nechať navštívenku. Aby si vedela, že tu bol.“ Zahryzla si do pery a Enzo bol tromi dlhými krokmi pri nej, objal ju. Oprel sa jej lícom o temeno hlavy, cítil jej povedomú, nedefinovateľnú vôňu. „No tak, moja. Nahádz si do vaku zopár vecí a padáme.“

Čakal pri okne, díval sa, ako sneží v lúčoch predných svetiel taxíka. Videl tmavé vlhké kruhy v tieňoch stromov cez ulicu, z jedného z nich sa vynoril muž a zanechával čierne stopy na ceste. Za chôdze si vyhrnul golier dlhého kabáta, sklonil sa k otvorenému okienku taxíka, z ktorého šofér pofajčieval. Asi pol minúty sa zhovárali, potom si muž siahol do kabáta po peňaženku. Peniaze zmenili majiteľa, muž otvoril zadné dvere taxíka a nasadol.

„Hej!“ Enzo vykrikol a buchol do skla, nato začal zúriivo hľadať kľučku. Kirsty pribehla z kúpeľne, keď sa mu podarilo vysunúť okno nahor.

„Čo sa robí?“

„Niekto nám kradne taxík.“ Vyklonil sa do noci a zvrieskol: „Hej! Stojte!“

Ak aj taxikár počul, nedbal naňho. Nadišiel si a obrátil auto do opačného smeru. Enzo s Kirsty sa bezmocne prizerali, ako taxík zrýchľuje a odchádza. Letmo pritom vo svetle poulicnej lampy zbadali tvár muža, ktorý im ho vzal, obrátenú nahor.

Enzo počul, ako v Kirsty zamrzol dych, prstami mu obopla ruku. „To je on!“

Obrátil sa k nej. „Kto?“

„Ten chlap z tlačovky. Ten, čo som ho zazrela na stanici.“

Enzo sa obrátil späť za taxíkom, miznúcim do noci. Premáhal ho strach a tieseň. Muž sa s nimi hral. Najprv sa mu pokúsil zabiť dcéru a teraz ich provokuje. Priam akoby sa im vysmieval. Bože môj, čo je to za človeka? Prečo to robí? Prvý raz sa v ňom prebudila zlovestná predtucha. Tušenie, že je za tým čosi viac. Čosi osobné a dlhotrvajúce. Znovu sa obrátil ku Kirsty. „Dobať sa. Zavolám nám iný.“

Trvalo ďalších desať minút hľadania v štrasburskom telefón-

nom zozname, kým mu zdvihli v prvej taxislužbe. A oznámili, že najskôr im môžu niekoho poslať o hodinu.

„Tu čakať nebudem.“ Kirsty stála pri rozkladacej posteli ako dieťa, v ruke športová taška naprataná hygienickými potrebami, spodnou bielizňou a vecami na prezlečenie. „Môžeme prejsť skratkou cez park a možno sa nám podarí stopnúť taxík na Avenue de l'Europe.“

Asi dvesto metrov od bytu bol kruhový objazd a za ním strašidelná tma v Parku oranžérie. Na chodníku po nich zostávali stopy v snehu. Nejazdilo veľa áut. Podľa predpovedí mala klesnúť teplota, všetok ten mokrý sneh sa čoskoro premení na ľad. Kto by v takú noc chodil von? Iba tí, čo sedeli v taxíkoch.

Obišli kruhový objazd, prešli cez cestu a pred parkom sa Enzo zháčil. Chodník ležal pod vrstvou snehu a lístia a veľmi rýchlo sa strácal medzi stromami. „Nepáči sa mi to. Poďme okolo.“

„To je v pohode, oco. Chodím sem takmer denne behať a bicyklovať sa.“

„Potme?“

Zagúľala očami. „Za takéhoto počasia tu nikto nebude. Okrem toho je hneď za tými stromami otvorený priestor. Fakt, okolo to potrvá dvakrát toľko.“

Voľnou rukou sa ho chytila a spolu vykročili do tmy, zanechávali šlapaje v panenskom snehu. Chodník najprv chvíľu klepal, potom začal stúpať. Vpravo za otvoreným parkom videl Enzo pouličné lampy na Quai de l'Orangerie a sem-tam svetlo prechádzajúceho auta. Prešli asi pol kilometra, keď začul niekde za nimi čosi ako kroky. Zastal a priložil si prst na pery. Nič. Iba mŕtve ticho noci, tlmené snehom.

„Čo je?“ šepľala Kirsty. Pokrútil hlavou a súril ju do kroku. Park pôsobil v padajúcom snehu stiesňujúco, zadúšavo a klaustrofobicky. Enzo zrýchlil, Kirsty mu ledva stíhala.

A zrazu zasa. Ibaže tentoraz nezastal. Vzal dcéru za ruku a rozbehol sa. Sprvu sa jej nechcelo, no potom to začula aj ona, a keď sa

obzrela, videla tiene, ktoré sa oddelili od tmy. Viac súriť nepotrebovala, utekali odušu k svetlám v diaľke.

No vtom už svetlá neboli tak ďaleko. Boli rovno pred nimi, mierili im do tváre, oslepovali ich, prinútili ich obidvoch zabrzdiť, bez dychu a vydesených. Ktosi im za chrbtom zažal baterku a v jej svetle zbadali pred sebou štyroch mladíkov v bundách s kapučnami. Dvaja z nich držali v rukách baterky, jeden hrozivo zvieral bejzbalovú pátku. Zozadu k nim pristúpili ďalší dvaja, baterky namierené na Enza, videl ďalšie pátky. Reflexívne zdvihol ruku, aby ochránil dcéru a posunul ju k okraju chodníka.

„Čo chcete?“ Hodil tašku na zem.

„Trochu sa zabaviť. Čo ty na to?“ Hlas mladíka vychádzal z tieňa pod kapučnou. Mladí muži ich obstali do polkruhu a približovali sa.

Enzo povedal: „Mám za pásom nôž dlhý pätnásť čísel a viem ním narábať.“

„Už sa bojím.“

„To by si sa mal. Ste piati. Zložíte ma. To viem. Ale jeden, možno dvaja pôjdu k zemi so mnou. Na to sa spoľahni.“ Dramaticky sa odmlčal. „Kto bude prvý?“ Sotva badateľne spomalili krok.

„Putain“, ozval sa iný. „Daj nám peňaženku.“

„Prečo by som mal?“

Opäť prehovoril prvý: „Pomysli na to, čo bude s tvojou dcérou, keď ťa dáme dole.“

Enzo sa mykol. Siahol si do kabáta, vybral z neho peňaženku a hodil ju do snehu pred nich.

„Aj ty.“ Lúč baterky posvietil Kirsty do tváre, hodila im kabelku k nohám.

Jeden z nich sa k nej zohol a otvoril ju. Snoril v nej, kým našiel peňaženku s kartami a bankovkami. Vytiahol z nej bankovky, nastrkal si ich do vrečka a peňaženku odhodil do snehu. Zbavil sa kabelky, prehľadal peňaženku Enzovi a vybral bankovky aj z nej, karty ho nezaujímal. Potom vstal a baterku, ktorou si dovtedy svietil, im opäť namieril do tváre.

Nastala nečakaná odmlka, krátke zaváhanie, akoby nikto nevedel, čo robiť. Ticho prerušil mladík, ktorý prehovoril ako prvý.

„Naozaj máš nôž?“

Enzo mu nebojácne pozrel do očí. „Chceš to zistiť?“

Chlapec o návrhu dlho nepremýšľal. Obrátil sa k ostatným.
„Padáme.“

Piatí mladíci v kapucniach zhasli baterky, čím svoje obete na krátko oslepili, a stratili sa v padajúcom snehu.

Enzo s Kirsty ešte dobrú minútu iba stáli, než sa zohli k zemi po peňaženky. Keď dcéra podišla ku kabelke, zvedavo pozrela na otca.
„Máš ho?“ spýtala sa.

„Čo?“

„Ten nôž.“

Div sa nerozozmial. „Isteže nie. Ale to oni nevedeli.“ Pokrútil hlavou a Kirsty mu čítala z tváre záдумčivý výraz.

„Čo je?“

Pozrel jej do očí. „To nebolo len také náhodné prepadnutie, Kirsty. Vedeli, kto sme.“

Zamračila sa. „Ako si na to prišiel?“

„Ako by inak vedeli, že si moja dcéra?“